

Косйо. Утрешни свети Никига, хвалати!

Калина. И нещо ме потегли към село. Поиска ми се пак да те чуя кога си меден кавал надуеш, и тжжна песен запееш.

Косйо. Щом тжгата ми си обикнала . . .

Калина. Твоята тжга по мене а мойта мъжа по него, беки се сега разберат.

XI.

Гайчо изтичва, възрадва, нещо да се похвали на майка си и като вижда Кося—спира се, вперил поглед о него.

Калина. Татко ти мама, не бегай!

Косйо. (Дочул нейните думи, протегна ръце към детето.)

Гайчо се отдръпва и го гледа недоверчиво.

Гайчо. Не е той моя татко!

Калина. (Протегна ръце към Кося и като му гледа лицето за да разположи детето, шепне) Татко ти, мама . . . О, хубав татко! Хубаво татенце!

Косйо. (Почувствувал галенията на Калина, не я чува какво говори, прекланя глава на рамо ѝ унесен.)

Гайчо. (Застава малко настрана, гледа недоверчиво майка си и не се прекланя, да се приближи към Кося.)

Дълго мълчание.

Косйо. (Продигнал глава, като след блажен сън през младици, гледа я с повлажнели очи и едва ѝ взема ръката.)

Калина. (Среща погледа му и трепва пребудена сила в нея.)

Косйо. Калино, секаш сън преди 7 години сънувам!

Калина. (Тя го гледа мълчаливо.)

Косйо. Колко е хубаво при тебе!

Калина. (Задавена от извикани спомени, очите ѝ се просълзяват и за да прекрие мъжа, хваща ръката на Гайча.) Иди помилвай татка си

Гайчо. (Нерешително обръща глава към Кося.)

Косйо. (Протегна ръце и го взема на колене.)

Калина. Помилвай го, той те обича!

Косйо. (Приласкал странящите му с две ръце се вглежда в очите му и като среща погледа му — потръпва, отпуща го; детето бързо се оттегля и лита в полата на майка си.)

Дълго мълчание.

Косйо. (Оборил глава, несмей да вдигне очи към Калина.)

Калина. Какво се нещо наскърби?

Косйо. Да не беха тия очи

Калина. Очите!